

Đàm Hạnh

Bao giờ trời hết gió!...

Tôi lại ngồi ở trạm xe buýt ấy. Chờ đợi. Như mọi khi. Một mình. Lâu lắm, tôi cứ ngồi như vậy mãi, chờ cho đến khi có chuyến xe có thể đưa tôi đến nơi mà tôi có thể đến. Rồi chuyến xe ấy đi ngang qua tôi, như một cơn gió vô tình, tôi lỡ mất. Tôi lại để hồn mình đi đâu nữa rồi. Tôi nhớ lại chiều hôm ấy, cũng tại trạm xe buýt này,...

Một chiều đông se lạnh, đủ lạnh để tôi choàng lên mình chiếc khăn mà tôi thích nhất, mặc chiếc áo ấm vàng mà mẹ đã mua cho nhân dịp sinh nhật con gái yêu của mẹ. Tôi thích trời đông lắm. Đơn giản, chỉ có khí trời lạnh mới tạo điều kiện thuận lợi cho tôi khoác lên mình những chiếc áo dày cộm để che đi cái dáng hình gầy nhom của tôi. Nói vậy thôi chứ tôi cũng không phải là ốm lắm đâu, cũng có da, có thịt hẳn hoi đấy!. Như mọi khi, tôi đi bộ từ nhà ra đầu ngõ đến trạm xe buýt. Không khí mỗi sáng luôn mang lại cho tôi những gì tươi tắn nhất của một ngày mới. Nó che chở, bảo bọc tôi một cách an toàn đúng nghĩa của một người cha. Đến trạm xe buýt, tôi suýt xoa ngồi lên trên chiếc ghế chờ còn vương chút hơi sương, lạnh lắm. Lúc nào cũng vậy, tôi luôn là vị khách đầu tiên, vì tôi phải đi thật sớm để không phải trễ giờ vào học. Mặc dù trường học của tôi cũng chẳng xa lắm, nhưng chỉ tại bác tài xế lúc nào cũng phải chần chừ đón khách làm tôi bao lần khốn đốn vì lo trễ giờ. Tôi ngồi chờ

xe buýt, lơ đãng hát vu vơ những câu hát mà tôi thích, câu này sợ câu kia, chẳng có chút trật tự nào cả. Rồi...xe buýt đi qua lúc nào tôi cũng chẳng hay nữa. Tôi chạy ùa theo sau, nhưng với cái vóc dáng nhỏ bé của tôi chẳng mấy bước tôi đã hụt hơi. Tôi ứa cả nước mắt, chỉ tại cái tính tôi hậu đậu...

- Nhóc sao vậy?-một giọng nói là lạ cất lên trước mặt tôi.

Tôi ngược mặt lên, hóa ra là ông anh hàng xóm mới chuyển tới gần nhà tôi.

- Sao đi ké không bé con!

Gi? “Tôi học 11 rồi đấy nhé!, sao lại “nhóc” rồi lại còn “bé con” nữa chứ?”, tôi nghĩ thầm thôi, bởi vì thật sự là tôi...phải đi ké người ta mà, nói ra rồi người ta để tôi ở lại thì sao. Tôi chả thèm trả lời, nhảy phóc lên yên xe sau của anh bạn “già”. Ah!, tôi quên mất chưa nói. Anh bạn ấy tên Phong (gió to đấy!), học cùng trường với tôi và tất nhiên là phải hơn tôi một lớp mới vinh dự được tôi gọi là anh chứ!

Và thế là từ ngày có được người bạn mới đó tôi không phải dậy sớm hơn mọi khi, không phải lo trễ học. Tôi chỉ có một việc duy nhất là đúng giờ ra trước cổng nhà chờ “XO” tới rước tôi đi (XO là xe ôm đấy!). Cũng con đường quen thuộc mà sáng nào tôi chẳng đi bộ ngang qua để chờ chuyến xe buýt, cũng những cơn gió mà tôi đã quen cả mùi. Nhưng, hôm nay có cái gì khang khác ấy nhỉ, phải chăng chính là sự có mặt của Phong đã làm thay đổi những thói quen trong cuộc sống của tôi.

- Nhóc đi ăn nhé! Anh đói quá, phải ăn mới có sức mà tí nữa vào học chứ!

- Lại là nhóc nữa? Em đã học 11 rồi mà. Anh không thể gọi bằng từ gì hay ho hơn sao.-tôi cố gào thật to để lấn đi tiếng xe cộ qua lại ồn ào và nhất là để anh nghe cho thật rõ.

Anh chỉ mỉm cười. Sao mà khó hiểu thế nhỉ?

Anh dừng xe trước quán phở Hà Nội gần ngay trường. Anh cũng chu đáo lắm nhé, lấy đũa lấy thìa cho tôi và cũng không quên lau nó thật cẩn thận.

- Nhóc cầm lấy này!-Lại nữa, chắc tôi phải bó tay với ông anh này quá. Đúng là tật xấu thì thật khó chữa.

Ngày nào cũng như ngày nào, từ lúc chờ đi cho đến lúc chờ về anh phải nghe bao nhiêu câu chuyện rắc rối của lũ con gái chúng tôi. Thế là chẳng bao lâu, từ một người không biết một chút gì về tụi con gái, không dính dáng gì tới cái “mớ bòng bong” ấy, anh đã trở thành một con người khác hoàn toàn. Anh quan tâm nhiều hơn tới những chuyện đó để vô hình dung anh trở thành chuyên gia gỡ rối cho tôi khi tôi hoàn toàn bế tắc không thể tự tay giả quyết được một vụ việc nào đó.

Anh đã rất thân với tôi rồi..!

Rồi một ngày đó, cũng cái khí trời như mọi khi anh chở tôi. Anh không lắng nghe tôi nói như mọi khi nữa, hôm nay, anh nói nhiều lắm. Anh nhắc về một chị bé nào đấy, bạn của anh, anh mới quen. Vì đề tài cũng không nóng hổi cho lắm nên tôi cũng chẳng để ý. Rồi những ngày bình thường như mọi ngày lại trôi qua, dường như chị bé gì đó của anh đang lẩn dần vào câu chuyện của chúng tôi nhiều hơn. Chắc anh cũng quý chị bé đó lắm nhỉ. Nghĩ đến đó tôi cũng cảm thấy vui vui cho anh.

Rồi tôi trở thành chuyên gia bắt đắc dĩ của anh. Tôi phải giúp anh bao nhiêu là việc, nào là chọn quà, nào là mua đủ thứ thứ nhưng phải là thứ gì mà con gái thích ấy nhé! Tôi phát mệt. Nhưng giúp được anh tôi vui lắm, vì anh đã cho tôi nhiều mà tôi cũng chưa có dịp trả ơn cho anh. Nhưng cũng chính lúc này tôi lờ mờ nhận ra đi

chung với anh mãi như vậy liệu có ổn không nhỉ?...

Hôm ấy, tôi gọi qua nhà anh, nhưng không phải là dặn dò anh chàng ham ngủ này phải đi đúng giờ như mọi khi đâu. Tôi nói vẫn cái giọng tỉnh khô như mọi khi:

- Mai đừng đón em nhé, tự dừng em lại thích đi xe buýt.
- Oh!, vậy sao?, vừa đẹp mai anh phải đi đón Lan rồi. Anh đang tính gọi cho nhóc đây.

Lan là tên chị bé mà anh đã đem lòng thương nhớ từng đêm, từng ngày đấy. Anh cúp máy, tôi nghĩ anh cũng như bao người bạn khác của tôi thôi nhưng sao tôi nghe lòng nhói lên như có cái gì đó vừa đâm xuyên qua da thịt tôi vậy...

Rồi tôi cũng quay về với cuộc sống trước đây. Một cuộc sống yên ổn của một con nhóc học lớp 11. Tôi cũng dậy sớm, cũng tận hưởng khí trời và cũng lại ra trạm xe buýt...của đời tôi. Tôi lại chờ xe buýt, lại vu vơ hát, lại trễ xe...

Tôi đã không còn đi chung với anh, không còn được tâm sự với anh nhiều vì anh đã có ai đó ngồi bên cạnh, chắc cũng huyền thuyên như tôi, kể cho anh nghe bao nhiêu điều. Nhưng, được sống chung một xóm “ngụ cư” với anh, được hàng ngày thấy anh diện những bộ đồ đẹp để đi hẹn hò với chị Lan là tôi vui lắm rồi. Vui là vui thế nhưng có thật là vui không nhỉ?...

Rồi không hiểu chuyện gì xảy ra với anh, anh chuyển nhà, không nói với tôi một lời nào. Tôi cảm thấy hụt hẫng, cuộc sống vốn dĩ không chút màu mè của tôi như được nhuộm sắc bởi bàn tay anh và cũng như chính anh xóa mờ tất cả. Anh ra đi, nhưng đâu biết sau

lưng anh vẫn còn một con nhóc luôn dõ theo anh, vì đã từ rất lâu rồi tôi đã muốn anh từ XO trở thành một ai khác đó trong đời tôi... Tôi buồn lắm. Bao đêm tôi cứ nhắm mắt rồi lại chột vùng dậy, nước mắt tôi sao cứ rơi mãi. Tôi khóc. Khóc để xóa đi mọi kí ức về anh, xóa đi mọi tình cảm của tôi dành cho anh và xóa đi tất cả, tất cả khi biết rằng anh chẳng bao giờ đoái hoài tới một con nhóc như tôi. Chỉ còn lại trong tôi là những giọt nước mắt vẫn cứ lãn dài....

Mọi người nói đủ thứ nào là chắc nhà anh có chuyện, nào là anh phải chuyển nhà đi để tập trung ôn thi. Nhưng đâu ai biết, ngoài tôi, người hiểu anh rõ nhất. Anh chuyển đi chỉ vì anh đã chia tay với Lan thôi...

Rồi lại một ngày trôi qua nữa, tôi đứng ở trạm xe buýt chờ chuyển xe đưa tôi đi đến trường. Chắc chắn rằng tôi đã thấy xe buýt, chắc chắn rằng tôi đã thấy nó dừng lại nhưng tôi có buồn bước lên đâu. Tôi chờ ai đó nhỉ, hay tôi đang đợi một cơn gió là anh thổi đến bên tôi. Liệu sẽ có ngày cơn gió ấy quay về với tôi, với cuộc sống của nó hay không?...Tôi biết rằng khó lắm vì: “Sống là cho đâu chỉ nhận riêng mình”...Nhưng, chắc anh không biết đâu nhỉ, vì chỉ khi nào trời hết gió thì lúc đó tôi sẽ quên anh!

- Nhóc con! Sao thế!

Tôi giật mình hoảng hồn, ai thế nhỉ?. Anh đứng cạnh tôi, với nụ cười đó, với điệu bộ đó anh xoa đầu tôi và khẽ nói:

- Anh xin lỗi nhóc nhé! Anh sẽ không bao giờ như vậy nữa đâu. Sẽ không bỏ đi mà không nói với nhóc lời nào, sẽ không bắt nhóc phải

chờ xe buýt nữa...

Anh tới, ra đi rồi lại quay về, tất cả đều quá đột ngột với tôi. Nhưng tôi biết rằng một quy luật trường cửu với thời gian: Không bao giờ bầu trời ngọt gió kể cả lúc mưa hay nắng, cũng như anh sẽ lại là trạm xe buýt, sẽ lại là cơn gió lạ của đời tôi...

Đàm Hạnh

Hãy chọn lặng im?...

Nhỏ nhìn tất cả lại một lần cuối cùng. Nhỏ quay lưng đi. Đã dặn

lòng không được khóc nhưng vì sao nước mắt vẫn cứ lăn dài...

Mỗi buổi sáng khi tỉnh giấc, nhỏ bước ra ban công hít một hơi thật dài để thưởng thức bầu không khí trong lành. Nhỏ lắng nghe sự im lặng trong cái tươi tắn của ngày mới, sự im lặng của ngày hôm qua còn sót lại và cả sự im lặng trong từng hơi thở của gió. Nhấp một ngụm sữa nóng nhỏ càng cảm thấy sự im lặng ấm áp lan tỏa trong từng tế bào cơ thể. Nhanh nhẩu vợ lấy cái balô để trên ghế, nhỏ chạy ùa ra trước sân. Cô bạn thân của nhỏ đang đứng đợi. Chỉ có cô bạn thân ấy mới có thể lôi nhỏ ra khỏi cái im lặng mà nhỏ luôn muốn khoác lên mình. Nhưng hôm nay, có cái gì đó khang khác đủ để làm vỡ tan cái im lặng vẫn luôn thường trực trong mỗi buổi sáng của nhỏ. Hai đứa cùng đạp xe trên con đường quen thuộc, cũng những hàng hoa sữa với mùi hương đủ xoa dịu mọi âu lo của hai đứa trẻ, cũng những khung cảnh thân thuộc hàng ngày nhưng có một sự thay đổi nho nhỏ.... Đó chính là sự háo hức của hai cô bé trong ngày đầu tiên bước chân vào cánh cổng của ngôi trường cấp III, lần đầu tiên hai cô bé được mặc bộ áo dài trắng muốt và cũng lần đầu tiên có những thay đổi quá lớn lao trong lòng nhỏ...

Nhưng rồi khi bước vào trường, đứng bên chiếc bảng thông báo, nhỏ như hụt hơi, bao nhiêu cảm xúc hân hoan trong lòng nhỏ đi đâu mất hút. Hai đứa đâu còn học chung lớp như lúc xưa nữa. Bao nhiêu ý nghĩ cứ vây quanh nhỏ. Nhỏ cứ tự đặt ra một loạt câu hỏi rồi lại tự trả lời. Sẽ không còn đi chung xe. Sẽ không còn được tắm mưa...Nhỏ hoang hồn lại khi đôi bàn tay nhỏ xíu của cô bạn thân đẩy nhỏ vào lớp học của mình. Cái bóng dáng nhỏ nhắn ấy cứ xa dần trong đôi mắt thoáng buồn của nhỏ...

Trường mới, thầy mới, bạn mới. Nhỏ không tài nào thích nghi

được. Lại một lần nữa nhỏ tự trốn mình trong cái vỏ bọc "im lặng" ấy. Nhỏ không thể tìm được sự đồng điệu của bất kì ai trong cái lớp mà nhỏ bước chân vào. Nhìn ai nhỏ cũng thấy khó chịu, đâu ai có thể sánh bằng cô bạn thân của nhỏ, nhỏ thậm nghĩ như vậy. Nhỏ cảm thấy hụt hẫng. Nhỏ không thể hòa vào dòng chảy chung của lớp học. Nhỏ nghĩ rằng chỉ cần lặng im...

Học kỳ I của lớp 10 trôi qua thật kinh khủng. Nhỏ chẳng học hành gì, suốt ngày nhìn ra ngoài cửa sổ với hi vọng "cưu mang" được một chút kỷ niệm còn sót lại với cô bạn thân. Thả hồn mình vào khoảng không. Nhỏ nghĩ vậy là hạnh phúc?. Nhỏ sống một cuộc sống bất cần. Không quan tâm tới ai và đặc biệt ngay bản thân mình nhỏ cũng không thèm đoái hoài tới. Và tất nhiên với thái độ ấy nhỏ chẳng gặp mấy thuận lợi trong kết quả học tập của mình. Nhỏ tự tin bao nhiêu vào các môn sở trường của mình thì cũng chính những môn đó đưa nhỏ xuống tận cùng của sự thất vọng. Trên tay là tờ giấy báo học lực, cũng chính là lúc tiếng khóc của nhỏ phá tan cái không gian yên tĩnh bao bọc quanh nhỏ bấy lâu nay. Nhỏ buồn. Nhỏ cần một người bên cạnh để an ủi, để sẻ chia...

Và thời gian cứ thế trôi qua, nhỏ quen dần với cuộc sống không có cô bạn thân bên cạnh. Nhỏ đã biết sống hòa đồng hơn, đã biết sống hết mình vì mọi người. Phải lên đến lớp 11 nhỏ mới bắt giác nhận ra rằng: cái lớp mà nhỏ đã phải đau khổ khi bước vào thì cũng chính là nơi ghi nhận biết bao nhiêu niềm hạnh phúc trong đời nhỏ. Nhỏ mỉm cười. Bởi đã có người thứ hai có thể kéo nhỏ ra khỏi sự im lặng vĩnh cửu ấy!

Nhỏ nhớ mãi cái đợt cắm trại do đoàn trường phát động ấy! Nhỏ hăng hái tham gia nhiều hoạt động do ban cán sự lớp phân công.

Cùng mọi người đón tre làm trại nhỏ vui lắm. Lâu lắm rồi nhỏ mới thấy một ít đóng góp của mình vào công việc chung của tập thể. Cổng trại cũng hoàn tất. Nhỏ nhìn lại thành quả của mình và mọi người, một cơn gió thổi nhẹ qua khiến nhỏ rung mình khi nhận ra mình đã thực sự thay đổi...

Không như mọi khi, đêm trước ngày dựng trại nhỏ không tài nào ngủ được. Thì chính lúc này đây nhỏ thật sự cần đến sự im lặng ấy, để xóa đi mọi lo âu của ngày thường, chuẩn bị cho không khí nhộn nhịp của sáng hôm sau. Màn đêm huyền diệu ôm ấp lấy sự im lặng, vỗ về loài người đang say ngủ. Và nhỏ cũng thiếp đi trong lời bài hát của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn: "Tôi đang lắng nghe, im lặng của tôi..."

Sáng hôm sau nhỏ dậy thật sớm, đạp xe nhanh đến trường để tham dự hội trại cùng với mọi người. Không khí hội trại khác hẳn sự trang nghiêm vốn có của trường học. Mọi người nói, người người nói và nhỏ cũng không ngừng huyền não cùng với lũ bạn. Đến giờ nhỏ mới nhận ra rằng mình đã cười rất nhiều so với trước kia. Lớp nhỏ tham gia phong trào một cách tích cực, nhưng đến phút chót lại bị thua ngay trong trò "Truy tìm báu vật". Lần đầu tiên nhỏ chứng kiến cái cảnh khác lạ này, mọi người khóc, không phải vì hờn thua mà chính là vì công sức bỏ ra là quá nhiều. Nước mắt nhỏ cũng tự trào ra trên má, nhỏ không hiểu vì sao?. Lần đầu tiên nhỏ đã biết khóc vì người khác!

Đôi khi nhỏ cảm thấy mình tức giận vô cớ hay có gì không hài lòng thì chính lúc ấy sự im lặng lại phát huy tác dụng đến mức tuyệt đối. Như một ly nước lắng lại để những vẩn đục lắng xuống đáy, dòng nước sẽ trở nên thanh khiết hơn, nhỏ ngồi nghe

sự im lặng và thấy những giận dữ hờn ghen, những lo toan tranh giành trong nhỏ cũng lắng lại. Nhỏ có cơ hội soi vào chính nhỏ, thấy mình đẹp đẽ ở chỗ nào, xấu xa ở chỗ nào, bi thương và mạnh mẽ ra sao...

Và hôm nay, trong cái lần bế giảng cuối cùng của đời học sinh và cũng là lần cuối cùng nhỏ được mặc bộ áo dài trắng; lần cuối cùng nhỏ được làm học sinh; lần cuối cùng được ăn cóc, ổi, xoài... với lũ bạn; lần cuối cùng được nô đùa trên sân...và lần cuối cùng trong những lần cuối cùng...! Nhỏ đứng trước cánh cổng trường, nhớ lại những gì bên cô bạn thân, nhớ lại những gì bên cái lớp yêu thương ấy. Nhỏ không đành. Quay lưng đi nhưng nhỏ không thể bước vì những giọt nước mắt cứ ứa ra làm nhòà đi con đường phía trước, nhưng lại hiện rõ mồn một về những tháng ngày hạnh phúc ấy. Nhỏ hỏi lòng có nên chọn lặng im để ôm chặt quá khứ vào trong tim?...

HẾT

Xót xa - bằng lăng tím

Nó mở toang cửa chạy vội ra chợ. Cô nhóc hậu đậu này đang làm bếp và không biết lại quên thứ nguyên liệu nào đây. Rồi nó lại nhanh nhẩu “bay” gấp về nhà với hy vọng cái bánh trong lò nướng của nó chưa bị cháy khét. Ôi! hú hồn, tất cả thật hoàn hảo. Một mùi hương thơm phức tỏa ra từ chiếc bánh nóng hổi con chưa kịp “trang điểm” đậm nét. Nó cẩn thận, nhẹ nhàng đặt chiếc bánh lên trên cái bàn bếp. Khe khẽ lôi ra từ trong cái giỏ mới mang về một bông hoa bằng lăng tím. Hóa ra, nó không phải quên nguyên liệu gì đâu mà nó chạy đi tìm một thứ quan trọng trong đời nó...Khéo léo hơn mọi khi, nó đặt bông hoa lên trên chiếc bánh và không quên chừa chỗ để nấn nót từng chữ: “HAPPY BIRTHDAY TO YOU AND I!”

Mọi việc đã hoàn tất như dự kiến.

Ba chân bốn cẳng chạy nhanh lên phòng mặc vào bộ đồ mà nó chuẩn bị từ tối. Ôm chiếc bánh đã được bao bọc bởi một cái hộp bé bé, nó nhanh chân ra khỏi nhà. Nó hít lấy cái không khí trong lành như lấy lại cho mình sức mạnh phi thường. Mọi chuyện hôm nay diễn ra đối với nó thật gấp gáp. Đơn giản, hôm nay là sinh nhật của

nó và cậu bạn thân mà. Nó chỉ muốn làm cho ai đó thật bất ngờ...

Mang chiếc bánh ngồi bên cậu bạn thân, lấy cái dao con mà nó đã chuẩn bị sẵn cắt đôi chiếc bánh và nó thì thầm:

- Mọi khi cậu vẫn nhường tở phần nhiều nhưng hôm nay tở sẽ chia đều cho cả hai nhé!

Nói tới đây sao tự dưng nó thấy cay cay ở khóe mắt. Nó không kìm nén được nữa rồi. Nước mắt nó cứ tuôn trào như bao nỗi niềm lâu nay nó giấu kín trong lòng đã không thể cất giữ mãi...

Đã gần 5 năm rồi nhỉ, 5 năm không đủ để xóa nhòa một ký ức...

Ngày hôm ấy, lần đầu tiên bước chân vào cánh cổng trường cấp II, nó mới chỉ là một con nhóc nínu áo mẹ, rụt rè bước chân vào lớp mới. Chẳng hiểu thế nào cô giáo lại sắp xếp nó ngồi ngay cạnh một người bạn nó không hề quen biết đã đành, lại là con trai nữa chứ. Nó ghét lữ con trai. Vậy đấy!, thế là bao nhiêu vấn đề nảy sinh. Suốt ngày hai đứa nó cứ chí chóc với nhau vì những lý do đâu đâu, nào là: cậu lấy thước của tở, rồi cậu không được vuốt tóc mãi như thế trông điệu đà quá, rồi lại cậu không được ngồi lại gần lại cái ranh giới mà tở đã ngăn...Chúng nó thật là con nít! Có lần cả hai đứa bị bắt đứng trước lớp chỉ vì nó đã to tiếng giữa lớp. Nó tức đến ứa nước mắt.

Đủ mọi chuyện xảy ra với nó, hết chuyện này đến chuyện khác. Và thời gian cứ thế trôi qua...

Nó và cu cậu ấy cũng ngồi chung với nhau lâu lắm rồi đấy! Ngồi chung mới thấy được bao nhiêu điều lý thú ở hai đứa. Chúng nó có

những điểm chung đến lạ lùng. Cùng đam mê truyện tranh, cùng thích văn thơ, yêu những bông hoa bằng lăng tím tím và đặc biệt nhất là hai đứa nó “ gia nhập thế giới” cùng một thời gian đấy. Vui nhỉ! Không biết từ bao giờ chúng nó đã cùng thổi nến, cùng vui đùa, cùng ăn bánh vào cái ngày trọng đại ấy. Cu cậu luôn nhường cho nó phần bánh nhiều hơn. Nó thích lắm. Đâu còn cãi vả. Đâu còn bực dọc. Chúng nó thân với nhau lắm rồi!

Vào một chiều đông ấy, cái bản tính hậu đậu của nó lại trỗi dậy. Nó quên mất chiếc ô mà mẹ nó đã dặn đi dặn lại phải mang theo khi ra khỏi nhà. Nó nấp dưới cái mái hiên đủ để che cho mái tóc mây của nó không bị ướt. Đưa tay hứng những giọt mưa ào ạt nó khẩn cầu ông trời mau tạnh mưa cho nó còn về. Rồi thỉnh linh cậu bạn của nó xuất hiện. Để chiếc ô ngay cạnh nó, rồi cậu bạn lững thững bước ra ngoài trời mưa ấy. Nó chẳng hiểu gì xác. Cầm vội chiếc ô, nó vụng về chạy theo cậu bạn. Trời vẫn mưa to lắm! Cậu bạn quay lại, chau hàng lông mày giựt lấy chiếc ô, bật tung lên che cho nó khỏi ướt, chắc hẳn cu cậu đang nghĩ sao mình lại chơi với một con ngốc này chứ. Cu cậu đưa nó về tới nhà, quay sang nhìn nó với ánh mắt trang nghiêm đến lạ thường, cậu bạn nhìn lảng đi chỗ khác nhưng lại buộc miệng nói: “Tớ thích cậu lắm!”. Nó tròn tròn mắt, há hốc cái mồm của nó ra. Rồi nó vỗ mạnh vào vai cậu bạn, chạy ào ra giữa mưa. Nó mang theo những lời nói mà nó nghĩ là đùa ra giữa mưa, để mưa cuốn trôi tất cả. Vô tình!...

Rồi cũng một chiều mưa, nó lên cơn sốt, phải nghỉ học. Chuông cửa của nhà nó cứ kêu liên hồi. Chẳng một ai ở nhà, nó phải bước xuống khỏi giường một cách khổ sở ra trước cửa để xem ai là chủ nhân đã phá giấc ngủ của nó. Cậu bạn ngồi cạnh nó, cười xòa chờ nó ra. Không một tấm áo mưa, không lấy một chiếc ô. Nó đã ngạc

nhiên vô đối. Cậu bạn chìa ra bông hoa tím tím “ Bằng Lăng!, tớ tặng cho cậu nè, nhanh hết đâu nhé!”. Bông hoa mang tên nó được cậu bạn mang đến bằng cả một tấm lòng thành tâm. Nó cảm thấy ấm áp quá! Mọi mệt mỏi dường như cũng tan biến theo.

Cũng lại một chiều mưa, chuông nhà nó lại reo vang nhưng đâu phải là chuông cửa mà là chuông điện thoại. Nó nhấc máy. Giọng nhỏ Mai lớp trưởng gấp gáp:

- Bằng Lăng... Bằng Lăng ơi!... Thông... Thông...

Nó đánh rơi máy nghe. Nó không tin vào tai mình nữa. Có phải tên cậu bạn thân của nó không nhỉ? Có phải không nhỉ?. Một lần nữa nó lại chạy vào trong mưa để che đi những giọt nước mắt trên má nó, để che đi nỗi đau trong lòng nó. Nó càng lúc càng chạy nhanh hơn như muốn tìm một ai đó giải thích cho nó hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Nó được ba đưa tới bệnh viện, đứng bên Thông sao nó lại buồn đến vậy. Thông cứ ngủ say mà không chào nó lấy một lời. Cậu bạn thân bị bệnh nan y mà nó vô tình đâu hề hay biết. Nó ngất.

Dự tang lễ của Thông mà nó như người mất hồn . Và nó càng bàng hoàng hơn khi đọc được quyển nhật ký mà Thông đã gửi lại cho nó. Trang nào lật đến cũng là tên nó, hai chữ “ Bằng Lăng” ấy không biết xuất hiện mấy ngàn lần trong quyển sổ nhật ký, trong lòng Thông. Giờ nó mới nhận ra, những lời nói mà nó để mưa cuốn trôi đâu phải là những câu nói đùa. Nó xót xa nhìn những bông hoa bằng lăng chưa kịp tàn mà Thông đã đi mãi mãi.

Vì muốn ổn định lại tâm trạng cho nó, ba mẹ nó đã quyết định

chuyển nhà. Nó xa Thông từ đó!

Cơn gió nhẹ thổi qua làm nó rùng mình. Nó quay về với hiện tại, đã 4 năm sinh nhật rồi nó không có Thông bên cạnh. Và bây giờ lần sinh nhật thứ 5 từ khi Thông mất, nó quay trở về.

Ngồi bên mộ Thông, nó lấy tay lau vội hàng nước mắt. Nó gắng cười và dặn lòng không được khóc nữa. Nhưng sao nghe lòng: xót xa quá -Bằng Lăng tím ơi!

HẾT

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 8 tháng 1 năm 2010